

 С В Ъ Т У Л К А

— Азъ да чакамъ! — изкрещѣлъ царскиятъ синъ. — Глупчо, какъ смѣешъ да не ме слушашъ! — и той заповѣдалъ на хората си да счупятъ вратата и всички влѣзли вжтре. Изкачили се на върха на кулата. Тамъ имало три врати. На едната било написано: „Спечелено съ сила“.

Царскиятъ синъ отворилъ вратата и влѣзълъ въ една широка стая. Срѣдъ стаята имало купъ торби съ чисто злато и жълтици.

Натоварили златото и жълтицитѣ на конетѣ си и потеглили назадъ. Мръкнало се. Изморилъ се царскиятъ синъ и хората му и налѣгали при една гора да почиватъ. Налѣгали и заспали. Презъ тая нощъ оттука минали разбойници, избили всички и отнесли златото. Само царскиятъ синъ по чудо се спасилъ. Той спѣлъ подъ единъ гжстъ храстъ и разбойницитѣ не го забелязали. Когато се събудилъ той и разбралъ какво се е случило, заплакалъ. Въ това време надъ него се появилъ облакъ. На облака седѣлъ стариятъ царь.

— Татко, помогни ми! — извикалъ синътъ.

— Не мога, синко! Съ сила спечеленото съ сила се отнима! Ти самъ си пожела тая сждба.

И облакътъ съ царя се изгубилъ. Станалъ царскитъ синъ, счупилъ окървавената си сабя, захвърлилъ я и като покаяникъ тръгналъ пешкомъ назадъ.

А презъ това време вториятъ братъ стигналъ съ свитата си предъ кулата. Предъ вратата пакъ стоялъ пазачъ и нему казалъ сжщото.

— Тъй ли? — рекълъ царскиятъ синъ. — Добре, ще почакаме три дни и три нощи. — И той се отдалечилъ съ хората си. Но не си отишълъ. Не обичалъ той кръвь да лѣе, но съ хитростъ решилъ да се промъкне. Завелъ хората си отъ другата страна на стената, направили вжжени стълби и се прехвърлили въ двора на кулата. Изкачили се на върха. Тамъ на една отъ вратитѣ било написано: „Спечелено съ хитростъ“. Царскиятъ синъ влѣзълъ вжтре. На срѣдата на стаята имало купъ торби пълни съ безценни камъни. Около торбитѣ лежели навързани тия, отъ които съ хитростъ били отнети скжпоценнитѣ камъни. Щомъ видѣли царския синъ, тѣ се замолили: